

N:o 3.

Ank. till Riksd. kansli den 22 februari 1904, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande n:o 2, i anledning af motion rörande föreslagen ändring af 22 § i kungl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin, maltdrycker m. m.

Utskottet har till behandling förehaft en af herr *O. G. Eklund* väckt motion, n:o 175, däri motionären hemställer, »att Riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t i kungl. förordningen den 24 oktober 1885 angående försäljning af vin och maltdrycker, göra den förändring, att ur dess § 22 mom. 2 uteslutes bestämmelsen, att försäljning till förtäring på stället af icke spirituösa drycker må i hufvudstaden idkas endast efter därtill erhållet tillstånd».

Till stöd för denna hemställan anför herr *Eklund*, att af stadgandena i 8 och 22 §§ af förordningen den 24 oktober 1885 framgår, att i hela landet, utom i Stockholm, rättigheten att tillhandahålla allmänheten kokadt kaffe, té, chokolad samt andra tillagade icke spirituösa drycker är oberoende af tillstånd från vederbörande myndighet och endast förutsätter en enkel anmälan, medan däremot i hufvudstaden erfordras *tillstånd* af öfverståhållareämbetet till försäljning af nysnämnda icke spirituösa drycker. Motionären finner denna olikhet mellan Stockholm och det öfriga landet alldeles oförklarlig samt erinrar, att

Bih. till Riksd. Prot. 1904. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 3 Häft. (N:o 3.)

genom den af öfverståthållareämbetet utfärdade kungörelsen af den 31 mars 1886, däri bland annat stadgas, att klagan ej må föras öfver öfverståthållareämbetets beslut i nu angifna hänseenden, blir den, som söker tillstånd att försälja kaffe, té, chokolad och dylika drycker, helt och hållet underkastad öfverståthållareämbetets godtycke. Kändt är också, säger motionären, att det i Stockholm är hardt när omöjligt att erhålla tillåtelse att öppna en servering, där enbart tillagade icke spirituösa drycker tillhandahållas allmänheten. Åtskilliga exempel anföras på de svårigheter, som mött, och det godtycke, som visats från den tillståndsgifvande myndighetens sida, när rättighet begärts att öppna absolutistkaféer; och motionären anser sig däraf ej kunna komma till annan uppfattning, än att det är antingen motvilja för dylika kaféer eller omsorg för de i kringliggande trakt varande ölkaféerna, som diktera polismyndigheternas ståndpunkt.

De anförda exemplen visa, enligt motionärens mening, tydligt, att den rätt, som i § 22 mom. 2 af nu gällande förordning tillerkännes öfverståthållareämbetet, i allra högsta grad försvårar, ja rent af omöjliggör alla försök att i Stockholm få till stånd kaféer och matserveringsställen, där rusdrycker ej få förekomma. Detta förhållande synes så mycket mer upprörande, som förordningen för hela landet i öfrigt såsom allmän regel fastslår, att för sådan art af servering icke behöfves annat än en anmälan af kvalificerad person, och det i Stockholm, måhända i högre grad än annorstädes, behöfs så många absolutistiskt ordnade serveringslokaler som möjligt.

Då motionären icke kan finna något rimligt skäl till ifrågasvarande undantagsbestämmelse för Stockholm, föreslår han den förändring i 22 § 2 mom. af kungl. förordningen den 24 oktober 1885, att nämnda undantagsbestämmelse uteslutes.

På sätt herr Eklund anmärkt, synes det utskottet obestriddigt, att några hållbara skäl för den i förordningen stadgade undantagsbestämmelsen för hufvudstaden åtminstone icke numera torde kunna anföras. Tvärtom förefaller det utskottet önskvärdt, att i Stockholm lika väl som annorstädes i landet allt göres för att bereda möjlighet för de icke rusgifvande dryckerna att upptaga konkurrensen med ölet. Detta synes utskottet desto angelägnare, om, såsom ju är att önska och hoppas, jämväl svagdrickat kommer att likställas med öfriga i förordningen

omhandlade, icke spirituösa drycker. Tydligen bör lika litet i Stockholm som i det öfriga landet svagdrickshandeln vara underkastad några onödigt inskränkande bestämmelser; och allra minst bör det i hufvudstaden få ligga i polismyndighets händer att utan anförda skäl godtyckligt förbjuda försäljning af den alkoholsvaga och billiga folkdryck, hvars utbredning man genom den nya lagstiftningen rörande svagdrickat afsett att främja.

På grund af hvad sålunda anförts hemställer utskottet,

att Andra Kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen må i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t i gällande förordning angående försäljning af vin, maldrycker m. m. vidtaga den förändring, att ur 22 § 1 mom. uteslutes bestämmelsen, att försäljning till förtäring på stället af de icke spirituösa dryckerna, hvarom i förordningen är fråga, må i hufvudstaden idkas endast efter därtill erhållet tillstånd.

Stockholm den 22 februari 1904.

På utskottets vägnar:

K. H. GEZ. VON SCHEELE.
